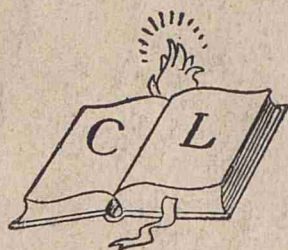

GEORGE MURNU

ALTARE

POEME

COLECȚIA „CONVORBIRI LITERARE”

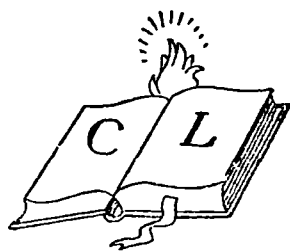
GEORGE MURNU

A L T A R E

GEORGE MURNU

A L T A R E

P O E M E

1 9 4 0
COLECȚIA „CONVORBIRI LITERARE”
BUCUREȘTI

**INST. DE ARTE GRAFICE ȘI EDITURĂ «BUCOVINA» I. E. TOROȚIU
BUCUREȘTI**

A L T A R E

PRELUDIU

Mișcat de greul patimei aceste —
fă, Doamne, în abisul trist și gol,
întunecat de noapte și nomol,
de chin, de sbucium, de tempeste,
să fiu ca din pristol un delfic sol
de veste 'nfloritoare 'n creste
de culmi, izbăvitoare sacră floare
crescută 'n aur de pactol
extrem de ezoterică splendoare.
maestru alchimist, ca din poveste
de soare, slava strămutării peste
genuni, o verb, vital simbol
ce mai pesos de toate mi-este.
inspiră geniul vizionar boem;
numai prin tine noi putem
trăi acord suprem slujind în rituri,
din care 'n chip spontan de zei creem
răscumpăr de fatal blăstem,
cel mai ceresc uman poem
de mituri vii, de infinituri.

VADURI

Sfor din seva palidei argile,
cu-ale cerului răsfârânger
curgeți, undelor tiptile,
râurind meandre 'nscrise 'n file
peste tulburile atingeri,
limpezi proaspete fântâni de Aprile,
vaduri de armonii, vibrații subtile.
duceți zori de sărbători și plângeri
de învingeri și înfrângeri
peste prund de nopți și zile.

dacă'n voi o să distile
spumă galbenă de lut reptile —
inimă, să nu mai sângeri —
pe un drum de mii și mii de mile,
martorii cereștei mile,
lung s'or adăpa și îngeri,
mari de doruri suflete copile.

POEZIE

l'eterna Dea poesia
Carducci

Sărut de muză 'n fie-
ce ton de buză, horă
de ritmică beție,
vis nuntitor. Pandoră
de farmec pur, solie
de azur pe a noastră proră
de aur. formă vie,
contur de melodie,
a sufletului soră,
serafică soție.

meniri de sus ce'nvie
priind în orice oră
trăirea-mi de agonie,
de o văd multicoloră
fântână de magie
țâșnind din apă-vie,
pean fluid din floră
de altare pe vecie.

o, tu'nzeită Coră,
sublimă stea, făclie
de geniu sfânt, domnie

de mistic'auroră
în nopți de vijelie,
cum sinea-mi tot te adoră
îngenunchiată ție
și mirul tău imploră,
augustă preoție !
te simte liturghie
cea mai divin sonoră
ce'nharfă nostalgie
de cer într'o Gomoră.

MUZĂ

Darul plin al dăruirii
tale, cum în timp cuprindu-l,
mai pe sus de-a'nchipuirii
cumpănă închipuindu-l,
drumnic arde'n mine jindul,
vipie din soarele iubirii,
ție psalm să'nchin sădindu-l
în grădinile amintirii.

nu voiu marmură să-mi fie,
nici coloare nici aramă
ritmul, ornic de vecie;
văd sclipind în beznă lamă,
catapult'a vremilor, tărie
ce materia destramă.

strunei de metalică nemoarte
voiu din mine taina rară
s'o încred. sau într'o carte,
trâmbiță de vers călit în pară,
meteor melodic să te poarte
peste margine de veac și țară
tot mai larg, tot mai departe
să te'mprăștii legendară.

duși pe drum de triumfale
pajuri mari de avânt spre metereze
de safir, în dom de culmi astrale,
beți de lună Magii să îngenuncheze
în spasmodice tăcute osanale
imnul nemaiauzit s'asculte, să viseze,
între nalte nimburi ideale
tot mai mult să lumineze
aurul din stema frunții tale!

PRIMUL ACORD

Purpură din flori de pară,
mosc de sânge, trandafirii
ce cântară'n prag de vară
lângă porțile iubirii !
insulă de solitară
serenad' a'mpătimirii
ce pe strună de gitară
ca din lună o'nfioară
serafimii nălucirii !

aripi din străfund ce sboară
spre zenitul strălucirii
ca un țipăt de vioară;
glas din zorile amintirii,
sfinte rugi de odinioară,
sanctuar de clipă rară
din utrenia psaltirii
scumpe, duh de tămâioară
din altarul răsădirii
noastre'n raiu de vis ! comoară
din legenda fericirii,
dintr'o inimă fecioară
nașterea dumnezeirii !

molcom val de'mprospătată
lamură ca din stupine
de avuție nesecată —
cum pornind suav din tine
sfor tiptil simțeam că vine
cotropind uimirea-mi toată
necuprins pactol de bine !

tril de noapte înlunată —
cum sârba în noi seninul,
simfonia înstelată !
taina izbucnind ca vinul
spovedită'ntâia dată !
pasul ce mi-a pus suspinul
pe a ta frunte luminată
de madonă cum e crinul,

unde a ochilor mei jalbă
în genunchi am îndreptat-o,
biruit de daruri, salbă
peste pieptu-ți, adorato !
cupa de'mbătare albă
ce mi-a'ntins și mi-a lăsat-o
mâna ta, sidef de nalbă,
și pe buze mi-am păstrat-o.

inul fin brodat ce ascunde
alb parfum de lăcrimioare,
scut de neatinse odoare;
creștet sfânt, isvor de unde
râur' a ta slavă în unde
mirul pletelor de soare
peste umeri, vie alboare
de auroiă în rotunde
galbe, zestre de candoare,
har deapururi dat splendoare
tot al meu să mi-l inunde.

đus launtric maistru-faur
care jar din mină'mi scurmă
făurind pe frunte-ți laur
de 'ntronare peste turmă —
cel mai scump cules tezaur
din aduľmec pe-a ta urmă,
viersul coardelor de aur
care nu se mai precurmă.

VEDENIE

Stema'nfloririlor vii,
tu între daruri aleasă
care'ncununi avuții !
noaptea, când umbre m'apasă
și în podele pustii
luna resfiră mătasă,
palide dantelării,
vis făclier, luminoasă
ca din oglindă tu-mi vii
albă'n sovon de mireasă,
tot mai aproape te'mbii
și mă învălui în plasă,
aurul dulcei robii !

mâna-mi pe inimă'mi strângi,
tașna-mi cetești în pupilă;
aluneci în brațe-mi, te frângi,
mângăi bărbia-mi cu milă;
veselă'n hohote plângi,
nimfă, soție, copilă !

ca o livadă stelară
flori și parfum și senin
toată respiri primăvară;
viersul tău undue lin,
moale suspin de gitară.

pieptu-ți, slăvită povară,
prejmue plin ca un scrin
nedăruită comoară.
mâna ta, blând tutelară,
catifelată de crin;
buza ta, șipot de alin,
vindecă zodie amară.

graiul tău, vatră de cult,
lacrima'n focu-i mi-o svântă;
ca un ecou de tumult
magic auzu-mi descântă.
lâncedă'mi gurui și-mi jurui demult
anii tăi, flacăra sfântă;
îngenunchind tot ascult
veste ce Magii mi-o cântă.

mi se părușe apriat
cum, Galatee, mlădie
marmură, mi-ai cuvântat
și am auzit melodie,
ton ca din roze cântat,
rainică boare ce adie;
n'ai fost aeve, am visat
glasul tău, pasul în glie.

pusu-mi-am prundul temei,
visul ziditu-mi-a schele;
nu te cobori din femeii,
nu-mi vii tu una din ele,
idol de nuntă'n polei
falnic, beteală din stele,
ca din sărbare de zei
praznic al ochilor mei,
chiot al nopților mele !

IDEAL

Te'ncuibi de sus în noaptea mea tiptil,
înaripat în aur silf subtil,
iluzie ! ca din pădure plină
de spaime negre ascuns un psalt de tril
tu-mi pirui clipe albe de lumină.
mă'mpieptuiu cu talazuri, lupt din greu,
fășii din mine'n urmă-mi las morminte
și tremur când te aud, dar brațul meu
vâslind tot mai fierbinte, tot nainte,
neamurțit se'nversună mereu
călit în foc de viers cuminecat
din buza ta: „pe țărmul ce departe'l bat
gemând cele din urmă unde amare,
vezi semnul de năframă fluturat,
auzi un cântec de agonie și chemare
ce vine ca din prag de paradis,
refrenul trist de veșnic'așteptare
al sfintei care te a iubit în vis
și sufletu-i, născut spre adorare,
în urma ta cu mine ți-a trimis
ca să te'ndrume'n port, o lopătare ?”

TANAGRĂ

Singură cu nuri ca de tanagră'n clasă
stă colțară de un pupitru răzemată.
tâmpla-i peste al mâinii fildeș cald se lasă;
aer palid de madonă 'ndurerată
neted în profilul ideal 'și 'nnoată
subt o undă mângăioasă de mătăasă
moale, miresmată, luminoasă
ca o muzică din faguri modulată.

nenfrânată, 'nfluturată'n drag de lume
viața'n juru-i izbucnind exultă,
chicote și sbenguri, joc sprințar și glume,
vânturare'n colb de soare, larmă multă —
ea nimica nu ia'n seamă, nici ascultă,
ci din temnița, din sila asta'i smultă.
zodii blânde o tot smomesc și o cheamă,
aripi de amintiri o poartă anume
spre un singur porumbar de dor s'o'ndrume
suflet îndurat, columb de spume.

subt icoana ei într'o cămară'i se năzare
désper dorul în priveghiu de lumânare
sburătorul care noaptea pe'ndelete,
fin condeiu muind în jar de sânge,
stă întipărindu-și în văpae de cuplete

elegia spovedirii care plânge,
de se'ndoaie lăncedă și tot se frânge
inim'adoratei caste și discrete,
ceară fraged'apăsată de o pecete.

cu ochi duși, cetind pe-ascuns, ea soarbe
miez suav de slove cunoscute.
mii de ori scriptura să-i sărute
nu-i deajuns virtuții dulci și mute,
pătimașe, oarbe. și deaceea
i s'adapă'n perlă umedă scântee
din priviri neabătute.

țese vremea tot mai des amurg de moarte
peste ziua cea de ieri care'i desparte,
și pomară'i crește umbra și-o împilă,
i se urcă din adânc un val de milă;
ci cum stă cu fața de statuie 'n carte,
doar în vis călătorind așa departe,
rouă caldă de cristal'i se'ntiptilă
lunecând din gene lungi pe o filă.

clocotul se'mbuna, clopot sună.
ea 'și 'ngroapă fața'ntr-o batistă,
flutur alb brodat de o mână artistă.
cor de nimfe'n jurul ei s'adună;
cum vad galeșa-i paloare tristă,
toate lanț, surori de suflete'mpreună,
lacrima-i sărută și-o răsbună.

VISĂTORUL

poor captive bird
Shelley

Altar ce mirue solie
de nostalgie
și cult, din temnița-i odae
de fier, biet ins semință de văpae,
măiastră pasăre bălae,
cum se desferecă'n robie
de iarn'amurgă și pustie,
din coarde patima-i destoe
tot piruind, țâșnită ploae
de avânt, risipă de avuție!

visează vaste rapsodii scandate
din harfele de soare
în templul orbitor de sărbătoare
din cea mai pură scumpătate,
noianic irosită mină
diamantină ce străbate
imensă peste toate, prund de nestimate
sclipind pe'ntinsele odoare
de alesături, splendori ritmate
de flori și plante de aromate
și leagăn molcom de isvoare
și de adieri catifelte!

tresaltă'n chiu de salt, unde năvale
cu frați de triluri triumfale,
surori de doruri, înfrățite neamuri;
căminul drag pe unde ocoale
dau gândurile-i, puful moale
de odihnă pitulat sub ramuri
ce adorm în freamăte domoale;

cum urcă tot mai sus, se sbate
în spasm nespus și nu mai poate
de visul care'n sine-i pare
tipar dumnezeesc în toate,
de mulcomită'nfometare
de azur. și beat se lasă'n spate,
în spațiu larg bea desfătare
din plin, delir de libertate,
nestavilă și nehotare !

acolo noaptea'i pactolină
destindere de suflete senină
sub sfânta pace seculară,
lac plin de nuferi de lumină.
apusu'n fiecare seară
s'aprinde'n fluvii de rubin și pară,
și peste oglinda opalină
de ape lucii purpură presară.
fântâna vremii limpede vioară
se scurge în cădere lină
de străvedere cristalină,
în care strălucind stelară
transpare a cerului grădină
sublimă'n flora-i legendară
din biblia cea mai divină.

sol al gheenii, purtătorul
de flamuri negre, nu pătrunde norul
răstriștilor și nici fiorul
de ghiață, umbra funerară
ce'ntunecă și stinge dorul
de viață. și tot cântă visătorul
urzind a sufletului țară !

SIMFONIE

În prund de stele turnul mi-am zidit,
cămin de azur, de cântec, de lumină;
râdea 'mprejur tot auru 'nflorit.
seraf din mine acolo te-a'nslăvit
ibovnic, îngenunche și suspină.

pe frunte pură nimb maial sorin,
în ochi mierie a cerului domnie,
străfarmec de madonă 'n chip blajin,
chemări de paradis în glas de crin,
în gestul lin destinul care'mi scrie.

te nalți mlădie oblu chiparos,
poleiu de ambră părul ca o plasă
ce undue molatic val mieros
din creștet mrejuind misterios
mă'nneacă'n fastul tămâios ce lasă.

zâmbind mi-aprinzi luceferi peste abis,
desfunzi în vifor nopți de pătimire
și larg prin tine drumul mi-e deschis
spre zăriște de albastru țarm de vis,
desmărginit mă'nspulber de uimire.

imens pean de orhestră mă'nsurdin;
te imnue'ndoita-mi simfonie
din gemen ipostas cu care vin:
din cer melodiază cor divin,
pământul orb irumpe'n frenezie.

tu sensul mare ! seva tuturor
în pasul lor spre culmi, nestins tezaur
de nostalgie'n viers, nemuritor
altar, simbol ce ador, metal sonor,
eternă liră magică de aur.

ECOURI DE APRILE

Cum vede flori
'și-aduce aminte
de fața ei

Li-lai-pe

Roind din mine sburdul în grădină,
desfrâu de fluturi și nesaț de albină,
cutreeră în lung și'n lat bogatul
învolt răsad, se'mbuibă de lumină!
mă'nsmirn cu sufletul-altar în stratul
de ofrande ce'n colori de raiu se'mbină,
tămâe-mi fumegă'mprejur tot sfatul,
de sunt ca aurul de pur și fără vină.

mă'mprejmue decor de templu verde.
oriunde stau, din culmea-ți solitară
vin heruvimi cu trâmbițe de pară,
vin harfe de amintiri să mă desmierde,
vii tu'nzorite vis de Aprile iară,
virtute de'nflorire legendară,
oază'n care pasul meu se pierde
și'n vânt mă duce patimă vizionară.

ca o'nstemare a totului deasupra firii
te simt în fruntea riturilor mele,
și rând pe rând te văd în parc de stele.
cum fața ta mi-o cântă trandafirii,

sub pleoape cântă ape adânci de viorele
și-a ta suflare sfântă mi-o aduc zefirii
din sufletul suav de micșunele
ca un acord din voluptatea lirii !

în mirul care plouă peste alee
de iasomii culeg esența ta rodită
și'n raza de văpae nouă răspândită
ce'n aer fulguind beteli scântee,
mă arde cea mai castă'n mugurită
din flori de rodii, buza ta de fee,
și orice noapte'mi prăznue neadormită
în joc nebun ca din viori de himenee
serafice pe căi lactee.

de oriunde ești, deaproape sau din zare,
te ascult, descântec risipit în viersul
de argint al aripatei vrăjitoare
și-mi pare că vii tu și ți-aud mersul,
când freamătă colinde sburătoare
sau valul moale'n prund 'și adoarme versul
spumos pe țărnul unde moare.

cu straiul nins, candoare ce se'ncrină,
plutești senină'n flutur de vintrele,
în lebăda pe oglinda cristalină;
bați aripi albe'n sbor de porumbele,
și răsul, izbucnind din tine, mină
de zori, inundă umbra pân'la stele
și totul râde'n hohot de lumină !

VISARE

O doux sommeil, ô nuit heureuse !
Louise Labé

Din palat încandelat feeric
care arde ca de pară
înschelat în domul sferic
din puzderia stelară,
blond'a nopților hoinară
vrăjitoare de'ntuneric
se'ntiptilă, pas eteric
de fantasmă și fecioară
în deșertul din cămară,
unde'n pat de noapte îmi cerne
și-mi presară și-mi așterne
vrăji de aur. tot mai clară
crește a mea visare 'n perne.

sânziene care sboară,
stol din ceruri, mă'mpresoară
doruri de ospeții eterne,
mistică idolatrie
de candori. o vaporeose
flori de ritmuri ce le scrie
maistru beat de măestrie
și vedenii desfătoase
ca din mosc de chiparoase

sau de crini și iasomie,
horă de auroră vie,
nălucită frenezie
de petale și de fluturi,
irizări de feerie
din albastrele ținuturi,
cosânzene aeriene,
strălumină de orbie,
cupe moi ce din avuturi
nesleite ca din ciuturi
de leteic val mă 'mbie
cu narcotic de săruturi
și'mprumuturi de beție.
mă tot lulue, m'alină
în surdină legănată
îngânare fermecată
ca de zumzete de albină,
tot mai surdă, tot mai lină;
din isvor mieros ce'mbată
tot mai molcom mă desfată
cu-a lor cupă'ntămaiată
corul selenar de iele —
cum surori care descântă,
dus ca și răpus cu ele,
tot mai sus spre apus m'avântă
și m'afundă și mă'nnoată
legăniș în catifele
de suiș pe drum de stele,
peste bezna asta toată,
astrele adormirii mele !

ILUMINARE

Bellezze del mondo
Leonardo da Vinci

Ritmic bine fântănit ca din rubine
sfor vital! o sânge al meu de neam ce vine
biruind năval din veacul mândrei tinereți,
cum văpăinic val s'aține'nrămurit în vine
aburindu-mi desotravă de miasme și tristeți,
anapestic muzical Pegas suind din mine
clipele-mi exaltă, mă desoarbecă'nzorindu-mi pline
și senine sărbători de neapuse frumuseți
și candori regine din ospețele divine!
clocot de cotnar solar ce adâncul meu îmbeți,
fața lutului mi-o'mbraci în mantii de porfiră,
viersul mi-l înculmi pios în ritual de liră
și-mi dai tot mai nalte ramuri de altoite vieți.

mină de fluid nesaț de spații ! cum suflarea
unde tale'n jurul meu undind resfiri
largă'n vadu-i ca puhòinicul zapor, ca marea !
râuri peste albia și laturea'ndrumării mele,
munte plainic de suișuri tot mai grele,
mai râpoase și mai lunecoase povârniri,
de mă urcă pretutindenii meteor de'nvăluiri,
lainic sbor fantastic ca de pajuri și vintrele
de plutiri chiuitoare din genuni și pân'la stele

în cuprinsul meu de aprinse 'mpurpurări de apoteoze
din focar nestins, mister ca din beții de roze,
de nu'i nimeni și nimic de care nu mi-i
sângele 'nrudit. le simt lăuntric toate
hohotiri țâsnite'n saltul și tresaltul spumii,
volbură din toiu de viață și'ntrupate
lănțuiri de horă și de soră și de frate;
toți și toate care rogu-te, al obștii împărate,
tot cu mine'mpreunate du-mi-le și du-mi-i !

ci nespus mai avântate peste nouri, mai pe sus
câte nu-s sublim descătușate din robia humii,
sori și aștri din zenitul peste piscuri suprapus,
care-i tot rășfulgeră'n străfunduri și decoruri
verbul unic din eterne buze spus...

și răpit de măreția și de toată slava lumii
plâng uimit cu suflet înșorit nostalgic dus,
maistru ce din fibre'nstrună simfonii de coruri,
roinic peste toate irosit avânt de doruri
și'nfocare de saluturi și săruturi mii și mii,
nehotar din mine, spulber de eterică grădină
vastă, cosmică'nflorire de lumină,
diafane oceane de incandescente feerii,
din extaz suprem liturgic înstelate măturii,
care noaptea-mi rainic înziland o ilumină
ca un dom scânteetor de încrustate pietrării,
zariște a'nvierii tuturor ce o'nrubină
zoriile, o'ncomoară în splendori și o'nsurdină
pretutindenii biruința în delir de melodii.

PANEROTISM

Das Ewig-Weibliche zieht uns hinan
Goethe

Cum salcia rădăcinoasă
în vifore stă neclintită
cu o sută de căngi odgonită
pe malul tău, undă tinoasă
a vieții, eu beau cu o setoasă
sorbire nădăd ostoită
mieroasa ta floare spumoasă
de lamură neînchipuită
din cupa de aur frumoasă
ce o'ntinde eterna mireasă,
eterna iubită 'nzeită
a pământului stea luminoasă,
proteică și numeroasă
și'n căile ei infinită !

NEPENTHES

Încupă-mi iar și amete-mă cu vinul tău
din vii de azur, ambrozic vis, tu peste vinuri
prelins în vine'nvingător de rău,
mulcomitor de spaime și de chinuri,
esență din eternul Dumnezeu,
tu care faci din orice goluri plinuri !

În tine cred, respir în urna ta de mir,
mă'nvultur și rășboinic beau tărie
și moartea mi-o înfrunt ca un martir,
mă urc spre piscuri din tinos nadir,
spre tot mai nalte trepte de mândrie.
fă sângele-mi floriș de trandafir
s'aprindă zori în noaptea ce o să vie
și soarele să-mi fie un delir
de albă triumfală bucurie,
să cad extatic și slăvind să împsaltir
minunea asta de puțință vie.

tot masul meu, tot pasul însorină
și 'ncrustă-mi avuția'n tot ce-mi este
frumos și drag și sfânt și fără vină
să simt cum crești fantastică poveste
de lună 'mprospătată în propria-mi grădină
ce mi-a sădit-o maestrul Frumuseții
de veci din patima cea mai divină

de sunet, de parfum și de lumină,
din coardele ce'nstrună cântăreții,
și-a'ntins nesguduita-i rădăcină
în soclul meu de lut, temeiul vieții.

NOAPTE DE PRIMĂVARĂ

Sub mii de ochi străjeri care scântee
pe căi de opal, din glorii de trofee
de amurg în tul de umbră și de scrum
tiptil cobori, tăcut' a nopții fee,
plutești în sanctuar de alee
sub dom de crengi, respiri parfum
în ton suav de sfinte himenee
din suflet-idol de femee
cu moscul de'nflorire acum,
cu orice ram învult, cățue
de smirnă prinosită'n drum
ce arde și'n văzduh tot sue
litanii de aromatic fum.

din tine pirue 'n risipă
vecernii: aripatul cor
psalmodiază cult de o clipă,
negrainic ritual fior
de sineș crainic. Se 'nfiripă
maial de tril ce urcă'n pripă
spre nalturi rugul tău sonor !

ascult pios acordul. poate
tu nu ești. cântec amăgeu
e'n tine și pe căi urmate

de maestrul meu, orfeicul Proteu
din mine, visul frate —
altar și tămâere de arome
și psalmodii și toate
vin zestre din lăuntru meu...
o, suflet, unic empireu !

POEMA CARE NU MOARE

Osană, tu rituală
fală de rapsod! domnie
ca de purpură regală,
eterată Uranie,
suverană melodie
care crești din lut astrală
și mă'nvăluie în robie
de magie nupțială,
ditiramb de bucurie
și beție triumfală,
te respir, suflare vie
de'nflorită liliacă
neprihană, diafană
sevă de polen, petală
de ghirlandă, diademă
de poemă care o scrie
demiurgică năvală,
patima de euritmie
și coloare ideală —
cum de o mână genială
modulată-i din condei
linia, scandarea ei,
nostalgia care'nșală
și te nălță'n ochii mei
muzică între femei,
pur' a versului vestală !

preot în altar de străluciri,
mituri sacre care nu se mai respiră
și viează toiul unei viețuiri
netrăite de materia martiră,
sinea-mi în genunchi cetind admiră,
bea nectar, făgada ce o inspiră
ritmul buzei, arcuitei rumeniri,
mugure de trandafiri
care flacăra 'și'ntipăriră
în distih, cel mai suav prinos
ce din flori se împorfiră
și descântă soare luminos,
veșnic filtru nou din liră.

umedă'nstelare de sub gene,
fulgerare de scânteii sublimă
care'n umbră ard nepământene
din emai, safir îngemănat în rime,
pururi talisman ca din sirene,
cântă din albastra adâncime
paradisul de refrene
și tot visul de nălțime !

rânduri de cadențe undulate
râură din creștet, bat în spate
din lucori de lună, strofe pline,
dulci polee moi' catifelate
ce'n finaluri fulguioase de tulle
inelate lin se'nchee
peste tâmpile de azalee, note fine
de asurzită melopee.

ămforă de necurmată
ospeție'mbălsămată,
infinit în monodie
de contur și de amănunte

și de ritmuri care o mie
de acorduri pot să'nvie,
fruct suprem rodit sub frunte,
lamură de poezie
vastă din extaz de zei !
de ar fi geniul să-mi scrie
lauda cea mai pe sus a ei
nemurind-o'n străvezie
marmură, pe filă, pe tăblie,
aș trona egal cu ei;
sbor clipelnic, anii mei
s'ar întemeia'n tărie,
neclintită temelie,
piramidă toată'n stei
trainic de granit să-mi fie.

ETERNUL IDOL

O isplendor di viva luce eterna !

Dante

Pas de calm' apropiată, ritmic aripată
revelare, imnică 'ntrupare, neînvins
înger al poruncei de adorare. niciodată
cadră'n linii mai cerește 'ncondeiată,
preacurată ca omătul proaspăt nins,
ca din fir de faguri galben pletoșată,
prins-ai simpla ta podoabă dinadins,
nadă vieții, peste creții moi încins
umed jar din floră 'mpurpurată.

și cum arde vipia-mi slăvită'n vine !
ca'n stufosul aur de pe galben lan
floare'nsângerată de rubine,
gemenul fior de'mpreunat elan,
farmec rumen înfrățit cu ton bălan
jărue trezind tăcute accente pline
ce mă nalță peste al țarmurilor plan.

Doamne, maistru călăuz al meu, te'ndură !
dă-mi scânteia ta și unge-mă să fiu
ca nealtul frunte în măestritură;
psalmul în ecouri de cerești colori să-mi scriu,
luger candid alb din vis de ape, nufăr viu,
spumă de suflare, ca din mare, pură.

mai pe sus de orice creste din grădini de flori,
mai pe sus de orice glorie de floare,
de triumf în patima de veşnic soare
şi de viaţă, unică'ntră vii comori;
tremur c'ai putea ca orice stea de lut să mori,
şi ca tu să-mi fii nălţimea ce nu moare,
voiu din apă-vie să te'mprour ca să'nflori
vlastă tot mai fragedă'n coloare.

împletind diamantina ta coroană
din vitrin'albastră de luceferi să te'nram,
sfinte idol, suflet nemurit în neprihană
de crinie aureolă de mătasă diafană,
tu să-mi fii sub bolţi pustii altar şi hram,
din apusuri negre să-mi străluci icoană
de'ndurare peste dusul vremii, să te am
pururi astru, ochilor mei candelă şi hrană.
beat de vis să uit de sine, să-mi destram
noaptea mea cernită în tine, o suverană !

PSALMUL MEU

Die armen Worte die im Alltag darben
R. Maria Rilke

Decum te'nlir, cunosc nedumerire.
abia în salbe'nsăil versul meu
și firul mi se curmă, cade greu
de al vieții im sau ros de vremeire....
o, graiu sărac și sarbăd și-amăgeu !

cum m'aș dori răsad crescut în soare,
grădină'n ramuri fastul să-mi avânt,
suflarea-i mir să-mi fie orice cuvânt,
să mă desvolb în psalm tăcut de floare
și'n fiecare floare să te cânt !

prinos din suflet alb să-mi cânte crinii
cu'ntreg soborul de petale'n cor,
suroi neprihănite ale luminii,
și tot troparul sevelor grădinii
să'nsmirn spre tine altarul meu sonor
de templu unde îngenunche peregrinii.

CONTEMPLARE

Me retinent victum formosae vincla
Tibullus

Ca umbra 'nzidurat îmi trag zăvoare,
robit mă'nsingur. dusă, 'mpătimită
mi-e inim', aripată călătoare
ce'nchisă în cămara-i zăbrelită,
cuibar de aur, nu mai stă să sboare,
ci'n vrere-i stărue nestăvilită.

s'afundă'n propriu infinit; răpită,
uimită bea din opiu de'mbătare,
de'nchipuiu clipa mea 'ndumnezeită
visând cum crești în daruri înmiită
ca o'nstelat'a nopții sărbătoare.

văd fața ta ca din vieri slăvită,
decor de altar, catapeteasmă 'mpodobită
de'mbrebenare din penel de Mai topită
suav din ton de linii și coloare;
ca primăvara'n parcuri răsădită,
multicoloră tainic irosită
cascadă de miresme și de floare;

ca marea ce'n fiori de opal palpită
sub fulguri de palidă ninsoare
din visterii de lună sau de soare,
de pare'n larg sclipind ca o'nsolzită
risipă de avuții imagine !

PIRAMIDĂ

Decum din arc de argint tu mi-ai ucis
leviatanicul balaur
din fruntea iesmelor de nori, și mi-ai deschis
prin neguri înzărit făgaș de aur
spre porți de biblic paradis,
în care mi-ai promis ceresc tezaur,
mă simt ursitul sol trimis
în vast atelier maestru faur
cu dalta-mi, suflet închinat pios memfitic,
o viață'n temniță de trudă'nchis,
deplin să modelez în veacul critic,
desaripat, tăvalnic, sibaritic,
zidindu-mi imnul pentru tine scris,
o piramidă'n steiu granitic,
al nemuririi tale vis,
vecia ta, simbol de soare mitic !

PSALMODIE

Astăzi vreri de sus se'ndură,
albe'n horă laolaltă
peste a duhului măsură
nimfe'n mine se exaltă.
din cenușa lor crescură
cor de sfinte. și'ncepură
laudă, cântare naltă,
preamărind a ta făptură,
floare în marmură învoaltă,
almă frumusețe pură
unică măestritură
ce a gândit suprema daltă.

cuib de albe porumbele
duse'n cer albastru-ele
mândre, mai pe sus de fire,
'și-au durat împrejmuire
tare ca din zid de oțele
și'n altar de împătimire,
sub zăvor de pravili' grele.
stau sihastre de uimire
șerbele adorării mele
și'n verseturi de psaltire
împletesc ghirlânzi de stele.

imnuri tămâind se'nchină,
rugi încrustă 'n piatră rară;
arde o singură lumină,
care'mi sue argint de scară
peste noaptea-mi funerară,
empireic înrubină
toată bolta mea stelară,
nuntă din azur și tină,
culme 'ngemănată'n pară
de materie divină,
stalactită jubilară
floare ca din seculară
lacrimă diamantină.

SBORURI

Sboruri pornite de acum
spre singura-mi stea de'ndurare,
dulci rotoale de fum
din tămâer de adorare
arde'nmiit trandafir,
aromatică împurpurare,
sângele meu în resfir,
mirodenii din cele mai rare.
arde topindu-se lin
a pământului meu lumânare
și spre seninul stelin
unde'i veșnic'a ta întronare,
se mistue ca într'o mare
ție'nchinată deplin
cu spasmul suprem de'nchinare!

PROTEISM

Tot jubilă'njur pân'la nouri
efluvii din țevi cristaline,
cadențele în taină, ecouri
de org'a veciei. și'n mine,
în spațiu, în noimă, în tablouri
de zariști deșerte ori pline,
în tot ce-mi asfinte sau vine
simt valuri de sunete fine,
eteric trăite jedouri
de svonuri și tonuri divine.

străvechi cunoscute'mprejururi,
concentrice'ncorduri și acorduri supreme,
virtute de viață, simboluri, embleme,
oglinzi de imagini, colori și contururi
de mască ce râde sau geme,
orhestrate în suflet și în vreme
proteic descântă și cântă deapururi
tot alte și nalte poeme!

FRUMUSEȚII CARE NU MOARE

rare et divine beauté

Scève

O viu metal melodic al cuvântului,
tu infinitul în ecouri! adiere
din parc sonor de grație și de putere,
coloare, formă sau părere de'mbiere,
care'nflorești din flacăra pământului;
floriș de cult, tu cea mai scumpă avere,
rodire pură, lamură din tot ce piere,
subtilă, neasemuită mângăere
ce picură ca din pocal de miere,
beție sacr'a ochilor și-a gândului.

tu care lacrimi de vecii răsbuni
și patimei și clipelor fugare dai un rost,
un nimb regal și cel mai trainic adăpost
și aripa-mi spre culmi înalte'nstruni,
cu cel deapururi trainic mă'mpreuni,
de simt că fi-voiu astfel cum am fost,
oriunde aş trece'n veac și prin genuni!

tu pentru care se desvolbură luminile,
descânturile, flori de vânt, grădinile
șr ugerii și'ndoldură ciorchinele,
în faguri și'mpătulă trud'albinele,

ard empiree aștrii toți și luna,
și cor de stoluri orhestrează'ntruna
și totu'njur sârbează seve și'nțelesuri
și împletindu-și ca din plaiu de vis cununa,
se'ndiademă fruntea pe nălțimi și șesuri
cu ale geniului toane și eresuri —
o, taină pretutindenii, totdeauna!
ospețe'ntind mănos rodind ogoarele,
s'ascund în fund de ape sinelii odoarele
și'n sânul mamei noastre a tuturor
zac visterii pentru eternul tău decor!

tu pentru care tremură vioarele
și toate coardele din noi! isvoarele
și sufletele! râde nou deapururi soarele
în hohoț mut și'mprăștie nămeții,
călătoresc spre răsărit cucoarele,
cad în genunchi buimaci anahoreții
și duc în templu imnul lor poeții,

înalță mâni de preot cântăreții,
aprind în noapte candelabre de imagini
și'ncrustă șir de nestimate'n pagini,
poeme smaltă în coclauri și'n paragini
și nu mai obosese de a te cânta și a spune
cucernică fierbinte rugăciune,
tu Frumusețe, tu minune, tu minune !

IMPLORARE

a famish'd pilgrim
sav'd by miracle
John Keats

Sol de Mai tu care, lină și senină
ca din raiu de soare biblic revelată
noptii mele ce din crin astral mă'mbată,
mi-ai deschis canaturi de lumină
și de vis cum nimeni n'a ulmat vreodată.
aiurind de bucurie neînfrănată
brațe'ntind ingenunchind pios, divino,
și mă'nchin. nu șovăi un pas, ci vino.
peregrin chemat de o stea îndepărtată
cad de cale trudnică, prelungă, înnoptată,
sângerată de a stihilor mânie.
glas din slavă, trâmbiță netrâmbițată,
singura-mi isbavă trâmbițează-mi mie.
dus te aștept de mult ! te ascult ca de o vecie
în cămara mea din sine'ntunecată,
unde nu pătrunde o rază vie
din eter, ci umbre se'mbulzesc să vie
numai candela-mi de așteptare'ndelungată
arde încă și se mistue pustie
nălucind pe totdeauna'ngemănată
flacăra-i cu-a cerului făclie.
simt că mâna ta un înger mi-o împrie

și-i de bunuri și răsbunuri mai bogată
în cuprinsul ei de albă visterie
și mai darnică de cum ar fi cea mai curată
mană care pajura din mine'nvie.
o, te'ndură, întinde-mi-o neîntinată,
îndumnezește-mă'ncrezând-o mie
s'o ador, să sorb din ea beție
de ospeție ambrozică ne'ntâmpinată
și să-mi fie pân'la cea din urmă clipă dată
spre a potoli nestinsa-mi nostalgie,
setea care, vipie în porii mei filtrată,
mi-o încinse visul de copil, magie
de candori, și nu se stinse niciodată.

OLOCAUST

Chemat spre tine ca de un fatal destin,
cu tot ce'n mine afund sub fața calmă
s'ascunde, val ce clocote și'nvalmă
și umple de cutremur, palid vin
din somnul meu unde tronezi sub baldachin
de mii de grații și podoabe'n fast divin,
ursita mea ți-o'ncred întreagă'n palmă,
cad smernic în genunchi, zeiță alină,
și darurile-mi toate ți le 'nchin
cu viața mea'mpreună'nchise'n scrin,
altar nestins ca aurul din stele
și din cuprins de lună. iată'n ele
cules tot greul gândurilor mele
și al inimei: e tot ce-am isbândit
în crunt războiu cu oameni și cu soarta crudă,
e tot ce am moștenit ca din granit
din os străbun și am secerat din trudă
și crâncenă sudoare, cântec de zenit
ca un ecou din cer de azur nemărginit:
mănunchiuri de sfințite odoare
nainte-ți stau grămadă la picioare,
sub care visul mi l-aș fi'mpietrit.

și dacă rugul meu de sine'nchinător mai cere
prinos mai dureros, scumpet mai mult

din tot al meu, neprețuit'avere
de purpură ce'n vine mi-am putut-o strânge,
cu toat'a obștii luptă de cumplită sfâșiere,
stau orb încremenit și te ascult,
o gest de magică, supremă tragică putere,
dorința ta'i oțel care mă'nfrânge.
întind grumazul meu statue de tăcere
să cad, ofrandă'ntreg de cult,
cu darul meu neprihănit de sânge!

POPAS

O, neuitat popas la care,
fugari în barcă de 'mbătare,
noi ne am oprit și asupra noastră
căzură plete ocrotitoare
de sură salcie sihastră,
surori de aripi să ne ascundă
uimirea'nchiselor pleoape.
cum malul amuți pe aproape
când taina, undă după undă,
venea din buze să-l adape
și cu fiorii să-l pătrundă!

în agonii de mângăere
ca note care mor pe clape
abia plutea o adiere
de lășin dulce peste ape
și peste a frunzelor cădere.

noi ne simțeam atât de aproape!
visând că fericirea'ncape
în tot mai multă apropiere,
am vrut acolo să ne'ngroape
amurgu'n umbră de tăcere!

FUGARĂ

Nimfă, cum aluneci — lin țipar de aur — peste unde
și te poți sălta pe luciu și'n afund te poți ascunde!
gata să culeg avutul scump întrezărit în cale,
umbra mi-am sădit pe malul apelor plutirii tale,
și am întins năvod asupra-ți pescuindu-te'n vultori.
lunecoasă tu din brațe-mi ai putut să te streкори,
să te undui, să te mlădiț, să te lași în fund de ape
și să-mi pari departe apusă, chiar atunci când stai pe aproape.
cum m'ademenеști adese și mă simt învins de vrajă,
când desprinsă din afunduri năzui spre întinsa-mi mreaă
scânteind prin oglindirea limpede și cristalină,
tu a sângelui meu hrană, adăpătoare de lumină !
prepuindu-te că-mi vii aproape'n mijlocul rețelii,
cu ochi lacomi și cu mintea tulbure, robit momelii,
mreaă mi-o ridic în aer, chiuiu biruința'n mine
că deacum vânatu-te-am și brațul meu pe veci te ține,
clipă de aiurare! mâna mi-o găsesc din nou deșartă,
lesne tu te smulgi cu-aceiaș nepăsare, aceiaș artă.
și cu brațele căzute, cu ochi plânși mă uit la tine
cum te duc tot mai departe și te'nghit vultori străine!

FLOAREA MĂRII

Pentru tine, o Nereidă,
mladă din plămada spumii,
plânsul mi-l topesc în flaut
și te cânt și tot te laud.
dus în pluta mea de obidă,
singuratic Argonaut,
înzadar prin vadul lumii
tot aduimec și te caut.

dèesper tot întreb de tine
călătorii și năierii,
pasările peregrine
ce răsbăt văzduhu'n chiuri;
pân'la marginea vederii
peste tot se'ntind pustiuri
numai apele tăcerii.

în albastra ta splendoare
de Ciclade'nvederată
cadră din minuni de soare
în delicii decorată,
te am văzut cum orbitoare
strălumină fulgerată,
înflorind biruitoare,
Galatee idolată,
tu te ai dus neîndurată
ca un nufăr în vultoare.

suflet înfrăţit cu valul,
trist m'aşin deatunci pe malul
noptii şi al sbuciumării
pentru tine, Idealul,
mistuindu-mă'n suspine.
închinat pe veci uitării
ca o umbr'a'ndurerării
împietrită'ntriste
număr salbele'ntristării,
şir de lacrimi după tine,
floare a spumii, floare a mării !

DUO

(viziune din parc)

Pe aleea unde cresc candori,
petale de ninsori, îmi pare
că'n pas de umbre visători
ca două suflete surori
care se'nlănțue'n visare,
trec beți de tril și mosc de flori,
cădelniță din fiecare.
legenda lor i-o'ngemănare
suav topită din viori
ca o poemă de adorare,
nesaț de lacrimi și fiori.

În mersul ei mi-apare tie-
ce linie desvăluit
tipar de naltă măestrie
ce maestrul aștrilor o scrie;
în ochii lui un infinit
elan, pean de nostalgie
ce'n fremătare de armonie
serafică pân'la zenit
străbate'n sbor de frenezie.

în spasm de avânt tot mai sporit
spre contopire pe vecie
în duh de piatră înmărmurit,
cu al buzelor sărut și'mbie
tot sufletul neprihănit
ce moare'n mută psalmodie,
resfir de molcom'agonie

din harfe, ascunsuri de tropare
din cor de nuntă nevăzut.
visând i-adulmec pe cărare;
dar cum pe prundul cunoscut
în urmă pasul lor dispare,
mă'ntorn mai singur, mai tăcut,
mai trist ca după o'ngropare.
a fost vedenia'ntrupare?
sau umbra noastră din trecut?

AȘTEPTARE

J'ai vécu de vous attendre

Paul Valéry

Insetare soră-bună
de'mbătare din topazul
de pocal filtrat de lună
și de dor de sus, extazul
care suflete'mpreună,
m'a tot dus unde talazul
de'nviere'n toiu s'adună.

peregrini roind din plute
visători de nebăute
castalii de'nchipuită
desnoptare de virtute
de adorare'ntrezărită,
stau veghind pe întrecute
ca o strajă'ncremenită
pironind priviri pierdute,
lăcrimoase de ispită.
dintre umbrele tăcute
abătut din căi bătute
de așteptare infinită,
străjuiam și eu, iubită.

lânced în fiori de accese,
lungi langori de nopți și zile.
cum venea în rânduri dese
mosc înaripat de Aprile
ca din scrin de'mpărătese,
geme de amăgiri fragile,
salbe de'nfloriri alese,
corul nimfelor copile,
preamăritele mirese !

și-mi păru-se atunci deodată
că'nzorind și tu'ntre ele
din eter de nimb — săgeată
nopții mele'nfulgerată —
ca din porți de azur și stele
te iveai minune toată,
soare tu, imaculată
floare, altar de doruri grele !

ca din șipotul de miere
stors din uger de ciorchină
sau din șip de tămâiere
din aroma cea mai fină,
lamură de mângăere,
flamură de daruri plină,
balsam care afund alină,
setea-mi lung tot bea cu ochii
volnica ta îmbiere,
ritmul alb din faldul rochii,
simfonie de tăcere
ca un veac de apropiere
de nostalgică deplină
contopire peste tină
cu a ta magică lumină
constelată în mistere.

o triumf! o dulci trofee
de nuntire'n vis! surdine
de murindă melopee
de suspine, acorduri line
din delir de jubilee!
sângele-mi pălind în vine
de agonie ce se'nchee
în final suprem de bine —

sanctuar ce se'ntemee
doar în prund. o, tu scântee
de comori ce ardeau în mine!
zare tu iluminată
mesianic aşteptată,
cult al meu astral de Astree,
umbra-mi proprie adorată!

URANIA

*Oneirophantoi penthemones pareisi
dhoxai*

Eschil

Din țărni de amurg și de asfodele,
cum triste în cripta mea s'adună
fantome de surori rebele,
duios melodiind să'nschele
descântecul de vis din strună,
deapururi dor de a fi'mpreună !
tot insul meu ți-am dat arvună
și vântului i-am dat vintrele.

am secerat mănunchi de stele,
beteală din splendori de lună,
și'n templul unde psalmi răsună
din harfele adorării mele,
deplin te am poleit cu ele,
pe frunte ți-am încins cunună.

pe a ta statură, simetrie
de linii care spații tae
cu grații de sculptură vie,
mi-am scris a nopților beție
din zori de Mai, trandafirie
scriptură, rune de văpae.

și am cules din suc de albine
din faguri dulci de mângăere,
din tot ce'i blând, frumos și bine,
potir din cea mai scumpă avere,
și pe ale buzelor rubine
ți-am picurat parfum de miere.

ca din ecouri de vioară
sau de ghitară ce'n surdină
vrăjind serafic stau să moară,
făcut-am coarda ce suspină
din tine, al tău cuvânt ce sboară
să-mi fie muzică stelară,
cea mai eterică și fină.

din ritmu'ntreg ce universul
inundă'n valuri de armonie,
de naște cântecul și versul,
eu maistrul orb de frenezie
ți-am modelat extatic mersul,
te-am profilat în melodie.

cioplinind în cremene așteptarea
ți-am dat sfințenia luminii
și rob ți-am presărat cărarea
cu toate florile grădinii
și-am stors garoafele și crinii
s'adap în porii tăi suflarea.

în setea mea de vis bolnavă
mi-am pus suprema nălucire
în filtrul, cupa ta suavă
esență pură de'nflorire,
și mai pe sus de-a lumii slavă
și viață am pus a ta iubire.

voind s'adaog înzestrarea
ca tu să-mi fii cea mai bogată
cu sufletul, cu întruparea,
icoană singur'adorată,
pământul am prădat și marea
și cerul și natura toată.

iar cum în cruce'nchipuirea
mi-a tors pe drum neconținutul,
tot astfel mi-a crescut iubirea
și ți-am rămas pe veci robitul:
ți-am dat, Himero, nemurirea
și am scris în tine infinitul !

VOX CLAMANTIS

Ce'naripări din strune
ca de chemări nebune
mă fură 'ntre zăbrele
din surde temniți grele
și-mi flutură'n genune
de noapte zori de stele,
de aștept ca o minune
din trâmbiță să-mi sune
destinul vieții mele ?

o, sfânt isvor de mană,
din sine-mi bogăție,
risipă și pomană
ce șipotă'n pustie
și'n prund deșert îngroapă
aghiasmă care adapă
și vindecă și'nvie !

s'apropie doar sterpii
ciulini și mărăcinii
și broaștele și șerpai
de undele luminii
și-mi lasă lut și otravă,
iar norii, pajuri murge,
cobind menire gravă,

îngreue'n zăbavă
încorduri demiurge
și'tuneca din slavă
belșugul care curge.

NUPTIALĂ

Mi-i jocul eteric ?
mi-i fruntea bolnavă ?
din nou pe'ntuneric
în sacra-mi dumbravă
spre a templului navă
pătrunde feeric
isbavă din slavă.

mi-așterne răzoare
din trâmbe de soare,
mi-aprinde cunună
din lustru de lună;
toți pomii în floare
din nou se'mpăună.

orheste, măestre
fecioare, vioare
de nuntă'mi răsună
în sunete clare,
de-mi râde și moare
deodată'mpreună
buimatic nebună
a inimei strună.

cum ochilor pradă
se'ncondură plină
candoare din tină,
suavă plămadă
de albori de zăpadă,
de crini și lumină,
deapururi făgadă,

magnetică nadă,
ca din cununie
de basme regină
ce n'a fost să fie:
ecou de armonie
liturgic divină
ce nu se destramă —
contur de magie
serafic se'ntamă
sub cast'argintie
prelungă maramă.

i-aproape... 'i departe ?
un dangăt 'mi-adie
din suflet de aramă;
e glas care'nvie ?
sau duhul a moarte ?
maternă solie
din glie mă cheamă ?

BUNĂVESTIRE

Înspică'n zid de noapte, drept zare'ntre zăbrele,
din drum de opal nedrumnic iluminat de stele
un licăr dela tine, din visul meu de soare.
o scumpe slove pline din aur grăitoare !
o strop ce picuri viață în agonii de floare !
potir întins spre buza ce'n jar de sete moare,
prinos din mâni de scră ! suflare de răcoare
și balsam peste rana și arsura care doare.
o, trâmbiț'a'nvierii ! odor de cult ! o clipă,
și totuș cea mai lungă și darnică risipă
de binecuvântare și'nsemințare a gliei,
bază nălucită din arșița pustiei,
pe unde orbit un schimnic în ruga-i de adorare
cade'n genunchi buimatic și horcăe tropare !

NEVINDECARE

Dacă și'n vis mă doare
și uneori m'adapă fiere
chiar vinul meu de sărbătoare,
e că în noaptea de'ncheere
a vremii care moare
eu n'o să te mai simt, durere,
cernită negură ce pierde
topindu-te în mângăere
de cântec și de soare,
desvăluită floare
supremă de mistere.

nici în pădurea'nstafiată
de amurg, de iesme semănate
din groaza ta, singurătate,
eu plânsul n'o să mi-l mai pot ascunde
copil cu fața-mi înneacă
și beată'n resfirate
și rainic miresmate unde
de aur, pletele adorate.

și nici în ziua când sloită
din morți tăcerea mă'mpresoară
ca o meduză'nmărmurită,
eu n'o să te mai văd fugară

stafie otrăvitor de amară,
cu inima tămăduită
ca de un răsunset de vioară,
de un glas melodic de iubită,
etern descântec, infinită
beatitudine stelară.

EPITALAM

O nopți, o zile de 'nflorire'n toiu,
când cerul ne-a'mpletit cunună
din spic de soare și de lună,
minut ce scrisa ne o răsbună
când totul suntem numai noi
cu'ntreg al nostru împreună,
un gemen suflet amândoi
ca două lugere'n altoiu.

străini și singuri, peregrini,
noi visul ne am ascuns unde se pierde
otrava ochilor haini
și umbre stau să ne desmierde
sub fagi și paltini și arini,
pe mușchiul de mătăasă verde.

nuntași din urmă nu veniră,
alaiu deșert, și nici o liră,
nici hang de cobze, nici vioare,
nici laudă de cântători,
ci a naturii orgă mare
de hăuliri și chiuiri primare,
ecouri de trăite sărbători
străvechi, o surdă cadențare
de codru și de ape clare

și țiuri de stoluri călătore
și fluer de păstori ne însoțiră
pe calea unde cor de flori
ca îngerii tămâetori
răsufletul suav resfiră
din sânul candid de surori.

palaturi n'au deschis a lor
canaturi nalte de intrare,
nici săli leite'n aur și'n cleștare,
nici parc de noapte orbitor,
ci spații de văzduh sonor
din sanctuare de pădure
cu al lor majestuos decor
de brazi, colonne sure,
ne au perindat adânci pridvoare
și taine lungi de coridoare
spre ascunse luminișuri dragi,
din care fumegă altare
de smirnă și parfum de fragi,
de auzi vrăjind cuminecare
de seve'n freamătele vagi
de infinită sărutare.

din cepuri n'au sbucnit nectare
și nu s'au deșertat pahare
din aurul spumegător
sau din licor amăgitor,
ci de sub stânci, din văgăune,
pornită din ceresc isvor,
curgea o limpede minune,
șuvoiu de spume cristaline,
și toate urile străine
le-am înecat în fundul lor !

ÎNGER DE LUMINĂ

Când și când sodom de umbră'mi vine,
cade'n mine tot mai greu să mă răpue.
otov drum dealungul bate oricine,
pasu-mi dibuind din răsputeri tot sue

căi râpoase de pripoare și ponoare
șgheburoase și de scorpii și de aspidе,
unde vâna-mi sângeră de chin și moare,
ci'n mocnită rană mi se'nchide.

zicător din frunză totuș volnic șuer,
chiuiu greul, grămăditele-mi suspine;
blând se'ndură maistru zodier din fluer
și mă fură și mă vindecă de mine.

urc pe brânci și tot suișul neted pare,
peste aeriene piscuri de troiene
idol pururi luminos mi se năzare
visul, umbra unei cosânzene.

famen nu mă cain, nu simt trudnic pasul;
din merinde netrăită ce-mi rămâne
praznic mi s'așterne încă tot popasul,
bun-rămasul clipelor de azi și mâne.

valu'nfrunt, nimic voința nu-mi destramă;
peste veacul beznei de orbie și furtună
zori neasfințite în liman de sus mă cheamă;
laur, diadem de aur mă'ncunună.

înfrăjit cu soarta sorocită tuturoră,
dacă plâns de amurguri inima-mi cotroape,
mi-o alin pe drum cu fratele, cu sora
bucuriilor, durerilor de aproape.

astfel nevăzută'n spate port o cruce
tot mai singur, mai nainte, mai departe, '
și un înger de lumină și'mpăcare mă tot duce
pân-la poarta ce de tină mă desparte,
și-mi aprinde'n noapte o stea care străluce.

DESTIN

O, marmură, partea mea dată !
tu sculptor destin, o cioplești
cu mâna ta nenduplecată,
dar tot mai e dintr'o bucată
și'n trunchiu-i măsoari și croești
făptura-i, sculptura-i visată.

tot rupe, tot farmă și bate
metalul tău crud ascuțit,
aud scrijilări necurmate.
din formele abia'nsăilate
ghicesc cum în tine se sbate
fior care n'a mai trăit
și i-e sete de slăvi neurcate.

cu a ta năzuință prea-naltă
tu nu șovăi din ciocan;
cu brațele tari laolaltă
lovește, scobește cu asprul trepan,
cu nemlădioasa ta daltă
și sapă-mi-l steiul sărman
să'nfloare materie'nvoaltă.

tot sboare fărâme din pilă,
fășii din tăiosul oțel;
fii bruta tirană ce'mpilă,

ranește, n'ai grijă și milă
și nici o pă sare de el,
părinte al meu crâncen, setilă.

dacă'i lespede de marmurei bune
din Paros și ai tot să te'ntreci
taria-i sub daltă s'o pleci,
maestrului se va supune —
a ta trudă va fi de minune
și trainică'n sine pe veci,
ca secolii s'o încunune.

ÎN CUMPĂNĂ

Schläft ein Lied in allen Dingen
Eichendorff

Bolnav cu mâna'n friguri obloanele am deschis,
că'n larguri înzorise al iernei noastre vis.
flori de ninsoare'n ramuri de abur tămâios
chemau bondari și albine la sânul lor mieros.
tot guruind hulubii cu aripe de argint
se ciuguleau în cuiburi de dragoste și alint.
sub streșin'aripate perechi se perindau
și jubilau nebune, vântos se săgetau.
râdea'nsorit tot cerul, întinsul lac de azur,
câmpia'n straiu de verde mătasă împrejur.
eteru 'ncremenise în torsu-i de lumini,
ci numai o vioară se milcuia 'n vecini.

ea singură'n seninul ilustrei sărbători
mă'nvăluia în umbră de nouri plutitori.
prelin horea murindă, și al coardei tremur lin
svâcnind ca o durere, ca ultimul suspin
cumineca o undă nostalgică'n urechi,
redeștepta în mine prelungi ecouri vechi,
se contopea cu ele, plângea cu viersul lor
și mă vedeam în urmă uimitul visător
cu tot ce năzuisem și tot ce am fost râvnit;
făpturi și lucruri, viața, pământul ce am iubit

ca din măestre file scandau poeme dragi,
și tot ce a fost aproape și zăriștile vagi
și ulițele'nguste și drumurile lungi,
cărările ce sue spre doina dela strungi
cu apele și codrii legende vechi sloṃnind
făgașele pe unde vin carele trosnind
și trec mugind plăvanii și turma behăind;
și satele aromite pe margini de arături
cu turnuri de biserici ivite din păduri;
și cumpene departe pe șesuri la fântâni
și nopți ce dorm sub lună și auit de câni,
vecernia de greeri și de privighetori
și țipătu'nvierii ce auzi la cântători
cu dor de veșnicie și dor de infinit;
risipa de petale ce ard la răsărit
și prin grădini de aur pe boltă se diștern
vestind triumful vieții și al binelui etern.

în șir vedenii toate pe coarde agonizau
cu glas parcă de frate și de surori cântau
și atât mi-erău de scumpe și adânc mă'nduioșau,
că fruntea-mi, grea de umbră, mi-am răzemat-o'n
și'n hohot surd ca'n fața mormântului plângeam!
geam

RUGA DE APOI

Doamne al nostru tu a tot cuprinzător,
când sleite pleoapele îmi vei lipi
și adormit la sân mă vei primi,
culcă-mă pe obositul călător
lângă prundul care plânge din isvor,
leagăn ca de maic'alinător,
unde'i strunga fratelui păstor,
unde străjue podoabă pururi verde
ramul frățior să mă desinierde,
să înspic tăcut din negrul lut;
soarele, bujor de altar, să mai sarut
și durut de drag să mă'nfior.

când amurgul, lotru din senin,
trâmbe de'ntuneric va destinde
și va împânzi și va cuprinde
văile, costișele cu pasul lin
și tot plaiul și tot raiul va fi plin de
slava mut'a stelelor și a lunii,
culmile, răsculmile minunii !
și'n biserica de aur a tăcerii,
culme din potirul mângâerii,
va purcede'n liturghie dorul
și păstorul cântecul durerii,
turmele adunând din șuer,

codrii legănând din fluer,
fă porunca ta pe aripele vântului
să dea svon de buciume pământului,
freamăt dulce de'nviere tot mormântului,
să tresar și eu din pat de ghiață,
și din somnul meu de greu potmol
să desprind răpusa-mi viață;
reînviat în nouă dimineață,
să răsar sub strălucirea ta măreață,
zărilor, cărărilor să dau ocol,
să mă'narbor tot mai sus, să mă învult,
să mă'namur peste lunci de Prut și Olt;
dus afund, înlăcrimat ca mai demult,
să-mi cufund auzul beat, să mai ascult
cum străbate'ndurerat hotarul gol
glas de frate ca un plâns domol,
viersul sfânt al codrilor, străbuna
lacrimă ce'n taină o descântă luna,
tuturor cântărilor cununa;
și de vrei, din nou în mila ta mă'ngroapă
ca să dorm tihnit peste pământ și apă
suflet potolit pe totdeauna.

LEGENDĂ

Pe drum de osândă palid sângera
trudind mereu; purta din greu
în spate a crucii grea povară.
și mult norod în urma lui urla,
năpraznică'nmiită fiară,
divin supus, tăcut El se târa
urcând mai sus, dar nu ofta,
nu lăcrima de biciu și de ocară.

ci'n urmă când a fost pe cruce pus,
încătușat de mâni și de picioare,
cu ochii dornic înapoi întors și dus
în umbra unui sicomor, sub care
copilărise dulcele'mpărat Isus,
simțind ca fiu al omului că moare,
în clipa când i-adoarme al morții chin,
cum vede trist în zare, vatră sângerie
ce asfinte'n mare, stinsul pe vecie
al soarelui, talazul de rubin
ce scaldă țărmuri pământene,
de naște din pământ aeriene
surori de aur și de nostalgie,
ascunse odoare, coruri de sirene,
cu viers ce curge ca o melodie
din buza, floare de carmin,

sfințit'a blondei Magdalene,
din carnea lui se rupe un suspin,
și ca un bob stelar diamantin
ce se desprinde din comori de scrin,
o lacrimă'i se'ncrustă pe sub gene !

TRAGEDIE

profanum vulgus

Horațiu

Necuprinsul zărilor peste câmpie,
desfătarea șoimilor uimirii mele !
scena lumilor, neobosită măreție,
nori și neguri lunecă de sus perdele,
rampa'i soarele, sunt salbele de stele —
și orchestra, laolaltul de subt ele,
tainicul acord de organe o mie,
cântă'n mine vastă simfonie !

prefirate sărbători, splendori eterne,
ca misterul biblic de odinioară
drama'n mii de forme și colori se cerne,
se dișterne'n două laturi iar și iară,
tragic sumbră sau idilic limpede și clară,
decum noaptea'nspică zori de primăvară
până ce cortina cade, iarn'așterne
pânza-i de'ncheere funerară.

masele se'nșiră'n trepte, ascultă;
văd imensul joc divin, ci în prelarga sală
Vrajba'n chiot de îngrozitoare bală
oarbă'n furie care din lanț e smultă,
sburlă, sângeroasă, hulpavă, brutală

urlă capie și spumegă, exultă,
valurile glasnice din pacea lor vitală
sgudue cu biciu de foc și tot răscoală —
și e valma groaznică de infernală...
o, te plâng, profană gloată multă !

TANTAL

Cum spre tine, astru meteor, tu idol care,
almă floare, hăul de prăpastie'ncunună,
unde'mi sângeră genunchii'n fiecare
colț de steiu tăios ce afund mă doare
tot mai urcă ziua-mi în talaz de soare,
tot mai urcă noaptea-mi în extaz de lună,
sinea-mi drumnică de visul tău nebună,
nenfrânată martiră călătoare,
năzuind în saltu-mi tot mai sus adună
răspuțuri și în masiv de seninare
crunte căngile'si'ngrapă de'nsetare
și pe rug de vrajă chiue și moare
nălucindu-se cu zarea ta împreună !

ca o harfă de orfeică armonie
sau ca moscul ce mătasa de năframă
fluturată depe țărnișă visat adie
pregetul îi birue, o desprinde, o cheamă
și lunatică o sue. nu-i înduplecată'n tărie
coarda vrerii nici o trudă, nici o teamă.
soarbe ofrandă'nchipuită de beție,
se dă toată, olocăust se destramă
și se mistue fășie cu fășie.

jar de sete, altar suprem stelar în haos !
arșița din purpura-i fierbinte
împrumuta tot mai mult încordului adaos,
de se'nversună, Tantal de oțel, și se opinte
fara cumpat și zăbavă și repaos
după unicul potir de daruri sfinte.

nevăzută pajură'n văzduh se'ntinde
larg vâslind pe aripi să mă poarte;
heruvimi se'ntrec în imnul ce cuprinde
fulger de sublim avânt, dispreț de moarte,
și feeric nimb, eter de Olimp aprinde
preajma ta zărită din departe.

tot mai sus ! tot mai desprins din plumb de tină,
din făgașul tuturor croit pe vale;
nestrunindu-mi flacăra'n zăbale
nou Pegas spre-a cerului tău mină,
spre azur de scaldă pur mă urc, spre a ta lumină
de zenit, spre arcu' vârfurilor tale.
și de fața ta orbit m'apropiu, mă năvale
și mă ulue cuminecarea ta divină !

ci de ar fi cumva ursit să cad pe drumul
ce l-am semănat cu mir de lacrimi și de sânge,
iar din tot al meu să nu mai fie decât scrumul
și amintirea să se spulbere ca fumul,
nu voiu împrășca venin din buze, nu voiu plânge;
tu de sus mi-ai dat cu tine tot parfumul,
tot răscumpărul durerii ce m'ar frânge.

VIZIUNE DE IARNĂ

Tu din prima năvădire, genială
plămădire a mâinii urzitoare,
plasmă de argint și de beteala
lilială, pianissimă candoare
siderală de ninsoare,
pură floare din senin, vestală
beală de suflare boreală,
fantomatic ideală
ce cutreeri milostivă
munte și câmpie deopotrivă
și așterni mătasă colilie,
borangic de pudică urzeală,
neprihană și sfinție
peste rotocol, pământul gol,
trup sărac de humă și nomol.

pui podoabe caste de buchete,
ghiocei și lăcrimioare'n plete,
și'n zaimf ușor ca din lumină
de fantastică hermină
din paner de jucărie,
tu măiastro, pe'ndelete,
aburind ca o stihie,
tot mai urci dantelărie
și însăili pretutindenți siluete

de arabescuri gingaşe discrete,
peste garduri peste zidărie
peste a pomilor schelete,
unică poemă de versete,
biblică imensă feerie.
risipesc atâta poezie,
linişte de mută simfonie,
slovele-ţi ermetice secrete.

scoţi năframa, peste tot o scuturi,
sufli'n vânt puzderie de fluturi
ce pornesc înaripată hora,
cântec şi descântec amăgeu,
albele steluţe şi petale,
nestimate de cristale
nentinate cum e sora
înzeit'a sufletului meu,
idol de lumină tuturor.

MAIALE BACHANALE

Ce vifor surd din mult ocol
de noapte'ncinge a mea chilie?
i-al obștii praznic sau răscol
ce sgudue din temelie?
alaiu și tropot și vânzol
ca de năvalnică ordie
și chiu, nespus desfrâu de o mie
de naiuri, de țimbale și de surle
și'nvalmă spumegul afară
și colcăe văzduhul gol.

evohe ! zeul de beție,
mustind belșug din glie,
năluc învie iară.

menade sburle
'l împresoară
și prind să urle
râvniri ce omoară,
fulger svâcnind
se sbat, se'ntind
în șerpuiți de pară.
din larg vrăjind
ca din Sahară
vin haite de jind
lihniri de fiară.

evohel mii de peregrini,
buimaci de beți în asta seară,
roiesc orbiș pe stradă și'n grădini,
stafii sub ziduri se strecoară,
porunci tăcute, sau presară
beții de serenade, trâmbițare
de bachică fanfara,
răspăr de ritmice cascade;
beții de miruri și nectare
se scurg din cupele de floare,
din purpură, desfat de roze,
din sânul albelor candori de crini
involți și plini, lăptii ciorchini
de tuberoze, moi fruptoase odoare,
rodiri de fasturi și lumini
de plastice metamorfoze,
nuntiri de noapte jubilara
frenetică de primăvară,
simposion de nenfrânare,
orgie antică legendară
de larg'a vieții înstelare
și exaltare selenară,
eterica iluminare
de orhestrare vastă ca o mare...

se saltă, chiue sirepe și sglobii
în horă seve pădurețe
de fauni și de nimfe vii,
goniți de proprii pinteni,
desprind cătușe de robii
și isbucnesc în pandalii
de hohote și veselii,
de danțuri și de ospete
și ca un răpăit de grindeni
dau busna pretutindeni
vijelii de tinerețe!

din nou, vârtej amețitor
de duh pagân, tu'mi vii
demonic maistru de blândețe,
mrejuitor fermecător
elan tiran, proteic sburător
din alte zodii și mă'mbii
cu tămâioasă de ambrozii,
de mituri și povețe.

tiptil mi-aluneci prin cămară
noptatică de solitară,
de amară pușnică tristețe;
bucoavne'mi furi din mâni, condee
muiate'n călimară.

ca un panou de curcubee
vrăjești colori care scânteie
miraj de alesătură rară,
de parcă'i vâl țesut de o fee
peste 'nchisoarea-mi funerară,
și din duhori de cript'afară,
înaripat de a ta stelară
imaginară zestre de trofee,
mă porți subț umbra din alee,
prin luminiș de vrajiște lunară
în sanctuar ca de nimfee
spre altarul unde statuară
ofrandă, magic liniară
cu ochi ce ard mocnind în pară
și nasc delir de himenee
m'aștepți, o vis de palidă Carrară,
triumf de mască vizionară,
madonă poate sau Frinee,
sublim'apoteoză de femee,
în care clipele-mi se'nchee
murind ca struna de ghitară.

NOSTALGIE DE AZUR

l'azur triomphe

Mallarmé

Iluminată în luceferi ca de un colier
de pietre scumpe, o, zăriște senină !
priveghiu de taină arde astănoapte 'n cer,
sobor de îngeri imnue'n surdină,
pios fior, prinos de harfe ce suspină,
uimind mă fură brațelor de fier
ce'ncătușază'n colb a mea tulpină
în oarbecul din lutul efemer,
și dus de o undă ritmică și lină
extaz mă'naltă'n mine, sbor stingher
de peregrin nostalgic, aripat năier
spre albastre ape de fântâni ce alină
lustral pământu'n setea-i acvilină
de amețitoare culmi cerești care mă cer
și mistic m'altoesc în rădăcină.

boltește cosmic demiurgul făclier
cuprinsul tot ca un imens paner,
străluminoas'a cultului grădină,
liturgic siderală a vieții mină
de închinare vetre și altare plină,
sub mii de sori ce fulgue'n eter
ca roinica risipă din stupină,

flori de topaze, pulbere diamantină,
fosfor de candelă, încrustări de juvaer
și aprinse orbitoare policandre anină
din torțile nestinsului mister.
o, sanctuar zidit în nimburi de lumină,
apoteoza mea de vis! o, empireu,
liman ce desîntină și'nsenină
tot sufletul în cuget alb și fără vină
și-l împreună cu esență pură-Dumnezeu.

simfonic ritual de maestru corifeu
al unicei orkestre! o, cristalină
virtute clară! strălumină peste tot regină
de vrere atotputernică, trofeu
din fulgere de glorie deplină,
aprinde peste abisul amăgeu
al nopții, peste bezna de ruină,
eternul lampadar de jubileu
și zarea'n fiecare zi'nrubină,
deschide porți de infinit și ilumină
pământul și-l îmbracă 'n straiu de Elizeu...

iar cum prin vad de lacrimi oarbec dus
și cade'nfrântă aripa-mi de lînă,
în ziua când mă simt cași răpus
o stea mă'ndreaptă din străfund blajină
spre nalturi, nostalgie de nespus,
sublim ecou de patrie divină,
și desrobotul înger urcă'n sus
și slăvilor de azur se'nchină.

.

AD ASTRA

Umbrei lui Eminescu

Zi-noptime te afunzi în primejdii extreme,
luptător peste creste de spumeg și val,
luntrărind neodihnă de brațe și gene,
fantomatic te apropii de verdele mal
înflorit al Citerei de cântec, grădini și poiene,
unde chiue cor de profane măestre sirene
și răsună din coarde, din viers de metal
nostalgii și orgii pămâtentene.

ca din strede suav curge ritmicul sfor,
mreji de aur, de moale tihnită robie
peste tine se'ntind, o sublim călător,
și te mrejuje'n taină cu nadă de o mie
de'nnădiri, te descântă, te strigă, te'mbie
spre popasul de o clip'al ospățului lor
de brutală fatală beție.

drum talaznic și stânci pe subt ape'l presară,
îndoelnic de o palidă stea licărit
e limanul. roiul clipelor sboară,
netrăită comoară, belșug irosit,
umbre scumpe cu drag te'mpresoară
și napoi te duc sboruri de lung aiurit
din viori care'n tine cântară.

și cu tot aripatul avânt creator
ce te'ndrumă spre zori de nestinsă lumină,
ca din somn te destrună zăbavnic fior
și te cere uitării ce noaptea'n rubină
muritor ca tot insul să bei din isvor
părintesc a ta parte deplină.

ai crescut doar și tu în cătușe de lut
și se frânge a ta cumpănă'n două;
șovăind de prepunerii, te ații un minut
la răscruce din goană spre zăriște nouă,
și lași vâsla de trudă, te'ntorci abătut
cu ochi lânzezi și umezi de rouă.

plâns de jinduri prelinse pe obrajii tăi ștergi;
cum ai sta înfrățit împreună! dar iată,
ferecat în putere de bronz nendurată,
din afunduri un clopot te cheamă să mergi,
te desprinde din horă de veselă gloată
și din nou osândit ești pe mare s'alergi
și să n'ai tu popas niciodată.

știu cărarea ta lungă și grea și deșartă,
nehotarnică dungă de pas trecător,
și cu lacrimi te cânt. ce-i iertat tuturor
ție singur un preget în veci nu se iartă;
tu ești unsul ursitei, martirul dator,
călăuz'a 'nvierii spre a culmilor poartă
— ca un fulger suprem ce prin boltă de nor
pretutindeni scânteia de'nvingere o poartă —
spre a fi imnul de glorie, astru sonor
meteor peste vreme și soartă,
suveran pentru care'ngenunchiu și te ador.

ODĂ EROICĂ

Seminției noastre

Fiastrul codrilor răsnit
ca un rășboinic ostenit,
a cărui vlag'asfinte,
din plaiul lui s'a jăluit
cu o lacrimă fierbinte:
„ce vitreg, Doamne, ai dăruit
căldura-ți de părinte!
privește cum ai osândit
semința ta să se opinte,
din greu robind neisbăvit

să mă ridic încet pe brânci
cu seve abia din humă supte,
pe o coastă repede'ntre stânci,
deasupra unei mari și rupte
prăpastii negre și adânci,
să lupt istovitoare lupte;

să-mi fie crâncenă'n rășboiu
trudirea-mi aprigă, nebună
cu hidra morții, să mă'ndoiu
sub fulgere și nori ce tună,
bătut de crivăț, ros de ploi,
pe vifor, pe furtună.

s'aud cum trâmbiți, sfânt acord
de sus, mă nălță în singurătate,
ca astfel în pustiul nord
și troenit în spate
din răspuțeri să mă încord
spre a putea răsbate

prin drum de cremene'n pământ
cu biata-mi rădăcină,
să scurm adânc și să mă'implânt
prin adâncimi de tină
și cu durere să m'avânt
spre bolta de lumină,

al vieții mele singur rost
ce sângele-mi răsaltă;
doar chin și sbucium dat mi-a fost
pe treapta asta naltă,
pe când spre vale 'n adăpost
stau frații-mi laolaltă".

dar buzele sublime
cântară din țării cerești:
„te sbuciumi, sângeri, însutești
avântul spre nălțime
și'nvingi, tu care singur ești
și neproptit de nime.

te 'nconduri, vrere de granit,
și nu'ncetezi asaltul,
de stau în fața ta uimit.
mi-ești scump ca nimeni altul,
tu fiu bărbat, martir slăvit,
tu marele și naltul".

IDOL PĂGÂN

Și azi înmărmurit mi-aduc aminte
cum te ai ivit, o Glàuco, sub lavina
de raze a dimineții sfinte
solemn sărbate'n Eleusina.

poem extrem, eterul și lumina
sărba în praznic mut, fără cuvinte;
strălucie și diafană
pornea tălăzuită neprihană
din veșnica sorginte aeriană
de goană, desnoptare nesecată,
și înneca și umbre și morminte.
sorbea triumf suflarea, seva toată;
argintul strunelor de soare
cânta și concerta grădina
pământului din fiecare floare
și frunză'n freamăt de înfiorare.
cu nimfe'n horă tresăltau zefirii
în hang de naiuri din ogoare
și Pan sălta în fruntea prăznuirii.

ca râsul zeilor de veselî trandafirii
din parc ceresc, desvolbul înzorii,
în cor neauzit se prefăcură;
țâșni cea mai măiastră partitură,

colori de chiuri izbucnite
comori dintr'o 'nmiita gură
ca din Pactol imens tezaur
din seluri de porfira și de aur
undite'n larg și raspândite
pe'ntinderi peste tot neîngrădite
de margini și măsură.

pluteam șuvòinic risipit
din sine-mi, însumi neîncercuit,
și ascultam cu tot al meu răpit
pe o stâncă depe țărmul mării,
al visului și întremării,
corăbier învijelit,
care din spumeg de furtună
abia mă'nlimănisem teafăr
prelins sub văgăună
unde epavele s'adună,
desprins ca un luceafăr
din bezna care tună.

uitasem iadul înfiorător,
turbate urlete, frământuri
de mii de fiare, furia de vânturi
și de 'nspumat talaz, de a lor
neptunică înviforare,
vârtej nebun, cotropitor
de patimi și de avânturi,
de Scila și Haribda, 'ngemănare
de iesme groaznice din mare —
și orchestrau deacum în mine
depline acorduri de uitare
cum în adânc de valuri clare
transpare ideal din mare
cristal de azur, de bolți senine
și vaste sărbători stelare.

deodat'atunci, ca din afunde
chemări de abis, legendă vie,
clipind peste pustie'mparație
de ape un răsunet ma patrunde,
deaproape înșorindu-mi mie,
mi-ai apărut din sumbre unde
uimind ca unda de mlădie
și proaspătă de feciorie
iluminata de ninsoare
și'ncondeiată exaltare
din cult de linii, simetrie
în joc de grații plutitoare,
coloare a spumii orbitoare,
cea mai fantastică lucoare
de plastică proscomidie
din taină cutremurătoare
de fibre, floare de ambrozie.
părea că'n fața ta învie
din nou eterna Zâmbitoare,
nenvins'a ritmului magie
din creștet la picioare,
triumfătoare monodie
de voluptate ce nu moare,
o clipă ce răsună o vecie
nostalgic dusă melodie.

rotind sub pleoape scânteere
de jar ca din adânci cratere,
vultori de vrajă, 'nvăpăere
din stea de glauce diamante
extaz divin de mângăere,
cu viersul adăpat în miere,
în care patimi se frământă,
și tot se vaetă și cântă
plânsori, langori de pământene
surori, sirene și bacante,

ucigatoare dulci amante
crescute'n dalba Mitilene.

cu brațele ofrande'ntinse
ca din paner de paradis
rotunde'n gestul calm alene
și a-tot-uluitoare
din pom de viață și de vis,
șerpi albi ori ramuri ninse
nimbate'n sărutări de soare,
învingătoare și învinse
puteri de mâni cuceritoare
ce adună bogății cuprinse
din plete mari, destinsă plasă
de moi beteli care se lasă,
păun ce penele'și resfiră
ca un poleiu prelung de stele,
cometele rebele.

o, vast talaz din fast de liră !
se despletiră, șerpuiră
și ca în ferec de mistere
tot sângele mi-l otrăviră,
și sinea-mi, pajură din sfere
de ospețe nalte, fu martiră
de zei menită spre cădere.
o, cum voind și peste vrere,
ca de o sălbatică ispită
de Harpie ce'n joc te cere
ea'mi fu răpită 'n vânt și cotropită
de a ta nestăvilită
morțiș râvnită tragică apropiere,

de am oropsit smintit limanul,
ungher tihnit, sălaș smerit,
unde am trudit și migălit
cioplind cu dalta și ciocanul,
neobosind a cizela și a sculpta,
închipuind măsura ta
în cel mai trainic monolit
de marmură sau diorit
de contemplare și 'ntremare —
și iată'n clocotele amare
din nou fui repezit
ca apele de urlătoare.

năvalnic ca un chit urnit
spre tine'nspumegam cărare
de val prin vad neconținut
și'n crâncen pururi neslăbit
încord, un nou Itacian,
luntrind cu brațele am rășbit
năpraznicul, năpastnicul noian
de fier, stihul negru și'nvrăjbit,
ca să te ajung numai pe tine,
cea mai frumoasă mască ce am iubit,
splendoare de Meduz'a ochilor Astarte,
blăstem de soare, arcan de aur amăgeu
din iadul mării! vis păgân al meu
de cult promis, danaic dar de moarte,
ce așa departe și'ndelung m'ai dus rănit
și'ncremenit pe căi deșarte —
biet Argonaut, mag ademenit
de zarea 'ntrezăritei mine —

robind, orbecăind să'nfrunt
cu mâni crispate, sfâșiate vine,
cu vâsle putrede și sparte
calvarul sbuciumului crunt
și mări să'nfund tot mai departe
fugar de maluri și de mine,
tot mai orbiș, tot mai spre afund
în sorb de valuri și de prund,
cu umbra ta de fum, cu tine,
strafund în care mă scufund...

APOTEOZĂ

Dece mirosind trandafirul să
cugeți la frumusețea-i trecă-
toare? Păstrează-i aroma și-ți
va fi lesne a uita că el s'a
ofilit.

Saadi

Desvăl suav din pom de raiu ca un sărut
de zori în Mai prin somn mi-ai străbătut,
de a renviat lăuntric din trecut
naiv copilul ! și din tot ce a fost
aeve scris în fața ta sau mi-a părut
că'n tine'i cel mai jinduit avut
din toate, insulă de aur, adăpost
noianic, trainic unde valul doarme mut,
în vers de aripi sfinte mi-am făcut
psaltire nouă'n care am încrezut
al vieții-mi singur țel, ursitul rost
nentrecur. cu pas neabătut
stam deslumiți și pusnici și tăcuți
ca din băut de amețitor prilost
de acord necunoscut. o, graiu nespus,
pe veci nedus jăratice nou
din liră ! auzu-mi exalta de sus
răsunetu-i, fior sublim
prevestitor ca un ecou
din cor melodios de heruvim

sau glas de vreri nepământești
ce'n salt spre nalturi acviline
îmi dau puteri ca din povești
să bat în lupta pentru bine
și să mă'ndrum pe căi cerești.

tu n'ai fost masca alb'a negrei tine;
te plăsmui vedenie de pară
dorința-mi, patima de vis, robia
cea mai frumoasă și mai rară;
te 'mpodobî regal cu bogăția
risipelor din visteria
imensului. erai beția
soliilor de primăvară,
un tămâer din toată floarea,
tot nimbul de năuntru și de afară.
și cum sporeai orbindu-mi fantazia
ca din oglinzi de ape'n sihăstria
din viața-mi schimnică și solitară,
când luminai în trista mea cămară !
în somnul meu plutind râdeai
și-mi radiaî ca sărbătoarea
ce o imnue din trâmbiță solară
vulvoarea și splendoarea
de apoteoză, împurpurarea
din fastul zorilor de vară.

ce dar de cristaline nopți senire,
de avânt spre cerul luminos,
drumar de lună risipit-am înzadar
chemându-te ! m'apropiam de tine
pe lângă turnul tău stelar
cum sufletul evlavios
și grav s'apropie de altar
în friguri sfinte să se'nchine,
ca în fiolă de cleștar

ce 'nhide nepătrunsă'n sine
mirosul cel mai scump și rar,
prinosul florilor regine,
purtam văpăinic tămâios
nectar de cult ascuns în mine.

cum uluit am izbucnit
în plâns de bucurii depline !
de milă căinam pe oricine
că n'avea parte de'nsoțit
un geniu tutelar ca tine
din moarte'nviator slăvit,
ca umbra mea neobosit
străjer menit dureri s'aline.

halucinate sboruri grele
desprinse din pământ, desîntinate
în flacări, stoluri eterate,
candori de albe porumbele,
regină te nălțau ca în cetate
de marmură, de azur și stele
pe tron astral de nestimate.

și tot mai triumfal creșteai mereu.
ce blânde mi-adormeau furtunele !
litaniă liturgică în urechi
din orga mea, din strunele
neamușitului Orfeu,
un ritual de psalmi străvechi.
cucernic maistru, ți-am zidit
din tot al meu un templu, l-am boltit
în largul și tot naltul meu
ca din masiv de aur, un zenit
de'ncord suprem, extatic empireu,
căci am leit și poleit
și'ntrusorit a lumii tină

și adânc de noapte și pustie
cu vasta, orbitoarea feerie
visată din a ta lumină,
cu a ta 'nzestrare din grădină
de mituri și legende, plină
de taină și de armonie,
de accente vagi de încântare
de orhestră pură de avântare
peste păcat și vină
de început care'nvenină,
și almă binecuvântare
de calmă stea divină.

și dacă, idol ce ai crescut
imens din mugure de lut
și ai învăscut cerești destine,
tu astăzi umbr'ai dispărut
cu tot ce a fost mărire 'n tine
ca o fantasmă'ntr ruine,
și'n sânu-mi vipere au păscut
și seve au stors din mine,
de am plâns tăcut și am cunoscut
dureri ce sânge încheagă'n vine
și sting cu șerpilor și cu spinii
splendorile, viorile grădinii,
credința'n gloria luminii,
oștean bătut eu totuș n'am pierdut,
ci mi-a rămas toiag și scut
în cumpenile căilor și văilor
de groază și'ntuneric pline.
mi-a fost isbavă plânsul, un botez
de prenoire și de biruință,
de cea mai nalt'a mea putință,
și'n loc de lașă pocăință
și de blăstem, te binecuvântează,
bărbată și nălțată suferință,

răsplată de priință
a negrelor suspine.

în paraclis din mine aprinsă
tot arde candelă de bine,
rămasă urma ta nestinsă,
scumpetul unic ce-am cules
din ziua ta de învedereare
negrainică'n sărut de soare,
apocaliptic înțeles
a tot ce'i bun și sfânt și ales
din cele mai adânci isvoare,
neirosit parfum, odor
nemaigăsit, esență de fior
din veșted trup de floare,
străluminat în duh sonor
de liră'n veac înfloritor
peste vremelnica vultoare.

RAPSODIE DE MAI

Célébrons la vie ample et
sublime

Xavier de Magallon

Cum singur în umbr'asfințirii tânjind
ca o vlastă pălind în neumedă glastră
stam lănced, un schimnic sub stânca-i sihastră,
între patru pereți care scorpii cuprind,
văd îngerul zilei de Mai înzorind
cum bate cu mâna-i, petală de argint, la fereastră
drept sclipet de ape'nsorite zâmbind;
sub gene de umede haruri vrăjind,
mă vindecă astfel din buza-i măiastră:

„n'auzi alaiul prelung al nuntirii de afară ?
nu ulmi ecou din acordul orkestrei de sus ?
tu singur te sbuciumi, te mistui răpus
în temnița asta, cernită cămară.
panere de flori și de poame și cânturi
tu brațele, ramuri întinse, ai svârilit
dăruindu-te'n cruce la vânturi
cu pieptul deschis, fără scut și sfială;
și'n luptele mari de copil ce ai pornit
tovarășiî visului te au amăgit
și singur rămas-ai căzut în năvală.

și-aceea pe care, mascată vestală,
cu patima cea mai curat'ai iubit
a fost suflet deșert ca o amforă goală,
deși un veșmânt de pristol ai făcut
din alba-i crinie aromatică poală
sfințind-o cu al buzelor tale sărut.
dar mai sângeros, mai tăios te a durut
strămursecul viperei de îndoială,
și ai plâns, ai gemut, te ai sbătut
și pe malul prăpastiei te ai abătut
fantasm'a durerii ce'nșală.

dece înfierându-te rob să te mirui
cu lacrimi de sânge și clipele rari
de triumf socotind să le'nșirui ?
nu sunt nici zeii cu soarta'mpreună mai tari
ca tine când poți să te birui
și nou și tot altul mai liber s'apari.

destramă-te orbul de ochi și de minte,
netrebnic milog care ai fost pân'acum !
învie din tine, din propriul scrum
și nu te boci'ngenunchind la morminte,
în criptă de umbre și idoli de sloiu,
ci scutură mucedul greul altoiu
de moaște, de drojdii, de otravă ce minte.
din noaptea ce naște stafii și strigoi
te cheamă zorile ! morții napoi,
făclierii 'nvierii nainte !

mai bine tronând pe a ta vrere cuminte
să'nduri pe tăcute și oglindă să-ți fie,
strălimpede apă, trecutul,
cristal de lustrală mândrie.

menirea ta smulge rășboinic din lutul,
din lanțul obștesc de robire;
te nalță, te'nvultură, bea din potire
de pură esență, din marea iubire !

nu sângeri tu astfel rănit și învins,
ca vatra'nfocată ce flacăără'n tine
și'ncandelă piscul zenitic de bine
s-o'nnăbuși în spuză cu totu'nadins
și ziua pe veci să o'mbraci în zăbranic
isvoarele-i toate noptiș adumbrind;
ea colcăe'n tine, mocnește vulcanic
și tot hohoti-va țâșnind.

ce șubred, îngust și râpos e locașul
tău sarbăd și greu de'ntuneric și gol
ca o hrubă de orbie, cuibar de sobol
ce-și pierde prin beznă făgașul !
Tantal ostenit, un nevolnic drumeț
care alunecă'n fund de rovină,
unde moare ca râma și viermele'n tină
sau jalnic dispăre stingher și răsleț,
de te plânge tot insul, te râde pismașul.

te nalță, te'nvultură, brațele'ntinde,
cuprinde cu inima ta uriașul,
al totului templu de lăvă și slavă
ce'n tine se'mpurpură tot mai măreț.
zidește-i altare de imnuri, încinde
focare de cult, cvintesența ta'nchină
minunii eterne, virtuții supreme
ce seamănă verbul în goluri cerești,
de aprinde făclii care bolta'nrubină,
și naște, desvăluie și îngrădină
imensul eteric elan de poeme,
eden de imagini, fiori și colori și lumină.

oriunde cu ochii pătrunzi și privești,
te ulue pasul ei, urma-i divină,
și'n ritmu-i cu toate'mpreună tu crești
și auzi peste margini cum cântă'n surdină,
de cazi în genunchi și buimatic pălești
în fața misterelor de care'i plină
imensitatea căilor dumnezeiești.

cu trâmbe, puhoae de arșiță'ncins,
al legilor paznic, Titanul răsbînd a răspîns
oceanul haotic, tot iadul despotîc al iernii;
din brațe masive de ghiață desprîns
robitele aripi de vis ale țărnii,
pămîntu'mbelșugă c'un singur sărut
și'n urmă-i destinde sublimul Tăcut
adorate trofee din toiul măririi
și purpura gloriei, neîntrecut
eroic părinte martir al iubirii.

sub scutu-i nămornic de aur 'acum,
de a vrăjilor vargă deodată trezite,
puzderii putînțele vii își fac drum
și'n sborul lor năzue toate grăbite;
cutreer'aprinsele roiuri roind
văzduhuri și ape și a lor temelie,
gorgonic'a morții tăcere gonind
cu un svon infinit, neînvîns în tărie,
năval în netihnă de pas și popasuri.
vuet surd ca de codru, de valuri, de vînt
răsună tot largul de valnică valmă de glasuri,
sodom de organe și coruri pornesc al lor cânt,
împletite concentrice acorduri o mie,
toate'mpreună concerte de un singur avînt,
topite'ntr'o singură orgă de vastă frăție.

belșug de ospetie regal înflorind pe câmpie,
pe deal, pretuțindeni egal tuturora s'a'ntins;
în spații deplină purcede orhestrarea,
veseli rotindu-se sorii la joc s'au încins,
de râde tot cerul, pământul și marea
în hohote: spulber nespun de avuție
din mină de argint și de aur nestins
pe vecie ! tresaltă svâcnind orice ins;
spasmodică toată lăuntrică beată
se'nhoră vădita ori tainica gloată
ce sboară sau șerpue, umblă și'nnoată,
vârtej ca de bachică furie, în necuprins.
se'mbusnă din tainiți, din negru sălaș
fiecare și arzând de cucernic fior,
s'adaogă rânduri de valuri în marele cor
și crește și spumegă praznicul mare.

vino și tu, idolatru de soare, părtaș
laolaltă să fii într'a obștii chemare;
vino, 'ngenunche, cufundă-te ca într'o mare
cu ochii, cu auzul, cu totul undind
imensul, și ia cu'nadinsul aminte;
ca un fluviu de foc, din isvorul-părinte
vital în văzduh năpădind, potopind
hotarele, curge tăcut sau vuind
nehotarnică însemințare fierbinte
ce'n totul pătrunde'nviind, înrodind
și tot necuprinsul în sine-i cuprinde,
din sfere exultă și undue peste
tot globul, de freamătă viu tot ce este
și soarbe delicii din mane celeste,
oricât se înalță, s'afundă, se'ntinde,
și'n ton orgiastic o imnică veste
suind din străfunduri în tine vei prinde,
între humă și nalturi pe veci legământ
netiparnic în slove, nestors în cuvânt:

tălăzue spumeg de soare, vieța'n frământ
oceanic, vulcanic sbucnind' aiurare
de adâncuri se'nlavă spre cer din pământ
și arde crater de liturgic avânt
simfonic suprem din eterna psaltire,
răsunetul cosmic al imnului sfânt''.

IMNUL SOARELUI

Alme sol
Horațiu

Tu care mă'nvii și-mi dai aurul zilei, tăcut
făclier de nestinse vulvori, cea mai pură splendoare
de glorie, a totului mistică vatră și floare !
cucernic uimit în genunchi te salut,
demiurg în delir ditirambic, o soare,
și urma ta sfântă sărut.

vulcanic pilot care al nopții noian
cu vifor ce suflă mânia de foc și de lavă
străbați strălucind în porfiră de slavă
și'ndrumi cu nenfrânte puteri de titan
meteoric'a lumilor drumnică navă
spre necunoscutul liman.

Alcid neînvins care fulgeri din tolbă mereu
și spulberi urgia vifornic'a iernii
și ești înduratul etern Prometeu
minunilor vii infinite ale țării
încordul suprem în recordul eternei
orhestre a supremului Eu !

monarh întronat în Olimp de azur
tu nu zaci netrebnic în temniți de aur,
ci spornic deapuruți trudind ca un faur,

tot năruî şi spargi al îngheţului mur
şi'mprăştii al milei belşug şi tezaur
rotindu-te jur-împrejur.

cu braţe duioase de tată'mpresori,
subt aripi de dragoste dreaptă masivă,
deavalma pe răi şi pe buni deopotrivă
de oriunde i-aduni ca pe proprii feciori
lipindu-i de inima ta milostivă,
le'mparţi nesecate comori.

nectarul din vinul iubirii le dai
şi'mpurpuri sădind pe uscat şi pe mare
şi'n aer miraj din florişuri de Mai,
le'mprăştii stafiile nopţii amare,
decum din amurg a ta magică zare
desnegură poarta de raiu.

mănunchiul de raze, condeiu nentrecut,
muind la fântâna nuanţelor fine,
maestru tu geniul singur-născut,
sanctuar de imagini astrale ai făcut
din spaţiul vast ce se'ntinde sub tine,
dn vlaste adormite prin lut.

şi cum uriaş biruind îmi răasai
din valuri cu scutul rotund peste umăr,
în coiful de argint şi cu părul bălaiu,
răsboinic în cel mai năvalnic alaiu
de lănci, de ascuţite săgeţi fără număr
strunind vâlvătaia de cai,

în clipă străfulgerul ochilor tăi,
vultani care cad peste turme hoinare,
pătrunde'n genune şi bezna de ghiaţă dispare
de spaimă pălind mărunţită prin văi,
prin funduri de peşteri, în cuiburi de fiare —
şi chiue Viaţa pe văi;

suind, aripată mărire, cu pasul regal
spre albastrele nalturi, domnie deplină,
un Crist ce s'avântă spre bolta senină,
te nalți orbitor, tot mai sus triumfal,
în scaldă de glorie și de lumină,
tu sufletul cast, ideal.

iar când după trudă din slăvi te cobori
spre odihnă, sub falduri de noapte ce vine,
și arunci cu ochi dornici murinzi după tine
pe ramuri, pe culmi și pe nori călători
nostalgie de opal, de ametist și rubine
și oglinda de ape'mbujori;

și purpura, sângele tău de martir,
răsfrângi peste lumea ce'n urma ta plânge
noptatică'n umbră de trist cimitir,
și'n zariște pari un imens trandafir
cu petale de aur, de foc și de sânge,
învolt în grădini de safir;

ce sfânt ești, puternic și mare și nalt
și unic în rodnică ta măreție !
gigant diamant neclintit în solie !
prin tot necuprinsul de spații nu'i alt
nimic care seamăn' aidoma ție
și'n sine-mi te simt și tresalt.

din rodul pământului, vipie, sorbi
ce-i putred ! și negrele-i cugete soarbe,
desăripă corul de cobe, descoarbe
din creier sinistrii sălbaticii corbi
care'si croncăe gemetu'n suflete oarbe
și flutură'n fața ta orbi.

te'ndură de fiul tău natul nebun,
strălicăre-i noaptea din lutu-i să vadă
prin tine prielnic Părintele bun
vestindu-se'n taină cu glas ca de tun
și lumii vădindu-și cumplita'i dovadă,
eternul triumf și răsbun.

și cum ești isvodul deapururi sublim
pe trepte ce urcă spre singurul bine,
ursit a ne smulge din lanțuri de im
și-a 'nfrânge domnia de iesme haine,
condu-ne și'ndreaptă-ne pasul, senine,
înalță-ne tot mai spre tine, ca vrednici să fim
de viață cu darul jertfirii de sine,
tot astfel și noi să iubim.

EVOCARE SUPREMĂ

Din plina ta'nchinare de splendoare
de avut ce arde pururi jubilar
în mistuire proprie de altare,
tezaur de podgorie, o glorie, o soare,
tu cosmicul meu astru tutelar,
dă-mi vlagă de puteri biruitoare,
esența ta, virtute'nvietoare
ce râură ca din strălîmpede cotnar,
fluid de aur, lamură, isbavnic har
din cea mai castă 'nluminată floare;
distilă spuma ta subtilă în cleștar

de azur, eterică plămadă, elixirul
de sevă din supremele fântâni,
tămadă cu ale tale proprii mâni
deşartă'n pieptul meu setos potirul,
nou sânge cald înfiltră-mi în plămâni,
liturgic, demiurgic fă-mi delirul.

desfundă vastele cisterne de cristaluri,
din plin să curg'a ta luminăție
mănoasă prin deșerturi de câmpii și dealuri,
să'ndunăre noian lustral de apă-vie,
să'nnece bezna tragică pustie,
gheenă de răstriști, de gânduri negre'n valuri
de purpură, de argint, de aurărie;
așterne-mi peste nordicele-mi sumbre maluri
vulcanica ta feerie.

te'ndură, tu Ormuzd de aur, semincer
al vieții și al frumuseții sfinte;
sbucnind din adâncime de crater
supraumana ta iubire de părinte
să mistue'ntuneric, nepătruns mister
cumplit de moarte, sloiuri de morminte,
masive ziduri de oțelit granit și fier,
etern zăgaz dintre ce'i viu și tot ce asfinte,
dintre pământ și sufletul stingher
sălbatic smuls din scumpele osăminte...

C U P R I N S U L

	Pag.
Preludiu — — — — — — — — —	7
Vaduri — — — — — — — — —	9
Poezie — — — — — — — — —	11
Muză — — — — — — — — —	13
Primul acord — — — — — — — —	15
Vedenie — — — — — — — — —	19
Ideal — — — — — — — — —	21
Tanagră — — — — — — — — —	23
Visătorul — — — — — — — — —	25
Simfonie — — — — — — — — —	29
Ecouri de Aprile — — — — — — —	31
Visare — — — — — — — — —	33
Iluminare — — — — — — — — —	35
Panerotism — — — — — — — — —	37
Nepenthes — — — — — — — — —	39
Noapte de primăvară — — — — — —	41
Poema care nu moare — — — — — —	43
Eternul idol — — — — — — — — —	47
Psalmul meu — — — — — — — — —	49
Contemplare — — — — — — — — —	51
Piramidă — — — — — — — — —	53
Psalmodic — — — — — — — — —	55
Sboruri — — — — — — — — —	57
Proteism — — — — — — — — —	59
Frumuseții care nu moare — — — — —	61

	Pag.
Implorare — — — — — — — —	63
Olocaust — — — — — — — —	65
Popas — — — — — — — —	67
Fugară — — — — — — — —	69
Floarea mării — — — — — — — —	71
Duo — — — — — — — —	73
Așteptare — — — — — — — —	75
Urania — — — — — — — —	79
Vox clamantis — — — — — — — —	83
Nupțială — — — — — — — —	85
Bunăvestire — — — — — — — —	87
Nevindecare — — — — — — — —	89
Epitalam — — — — — — — —	91
Inger de lumină — — — — — — — —	93
Destin — — — — — — — —	95
În cumpănă — — — — — — — —	97
Ruga de apoi — — — — — — — —	99
Legendă — — — — — — — —	101
Tragedie — — — — — — — —	103
Tantal — — — — — — — —	105
Viziune de iarnă — — — — — — — —	107
Maiale bachanale — — — — — — — —	109
Nostalgie de azur — — — — — — — —	113
Ad astra — — — — — — — —	115
Odă eroică — — — — — — — —	117
Idol păgân — — — — — — — —	119
Apoteoză — — — — — — — —	125
Rapsodie de Mai — — — — — — — —	131
Imnul Soarelui — — — — — — — —	137
Evocare supremă — — — — — — — —	141

COLECȚIA „CONVORBIRI LITERARE“

TEODOR AL. MUNTEANU, Meri domnești (Poeme) Lei	60
C. FĂNTĂNERU, Poezia lui Lucian Blaga și gândirea mitică (Studiu) „	100
G. MURNU, Tropare (Poezii) „	80
G. MURNU, Altare (Poezii) „	80
W. v. GOETHE, Faust, trad. de Laura M. Dragomirescu „	80
I. AL. BRĂTESCU-VOINEȘTI, Strigăte de alarmă în chestia evreească „	80
GENERAL RADU R. ROSETTI, Mărturisiri . . . „	80
EMIL VORA, Cartea Plecărilor (Poeme) . . . „	50
RONSARDA CASTRO, Opal (Poeme) „	70
W. v. GOETHE, Hermann și Dorotheea, trad. de Laura M. Dragomirescu „	60
PETRE PAULESCU, Fuga în Azur (Poeme) . . . „	40

LEI ~~80~~

„BUCOVINA“ I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI